

jeg saa maa sige, frit Lejde til et Ministerium af et andet Parti.

Hvad Jernbaneobligationerne angaar, var den højtærede Finansminister ikke enig i de Bemærkninger, jeg har gjort. Han sagde bl. a., at det var saadan, at Indtægtskonti svarer til Udgifterkonti, de dækkede hinanden. Jeg maa nu sige, at jeg af de Bemærkninger, der ledsager Forslaget, ikke har faaet det Indtryk, at der var Tale om Udgifterkonti paa denne Finanslov, som skulde dækkes af denne Indtægtskonto. Hvis det var Tilfældet, har jeg jo intet at indvende derimod. Hvis den højtærede Finansminister paa denne Finanslov foreslaar Udgifter til Jernbaner til et Beløb af 12 Mill. Kr., er der ingen, der kan indvende noget imod, at man med Hjælp i Loven af 1918 søger Finanslovhjemmel til at afhænde 12 Mill. Kr. af Obligationerne. Men saaledes ligger Forholdet jo ikke, og jeg maa hævde, at det har en principiel Interesse. Jeg har ikke sagt noget om, at efter min Mening skulde Loven ikke benyttes, nej, jeg har netop sagt det, som den højtærede Finansminister et andet Sted i sin Tale sagde, nemlig at Meningen er den, at det kunde og skulde benyttes i det givne Øjeblik. Ja, netop, dér er Ordet: i det givne Øjeblik skal denne Bemyndigelse benyttes. I det Øjeblik, man staar og skal udrede Tilskuddene til Jernbanerne, skal denne Bemyndigelse benyttes. Men Beløbene skal efter min Mening ikke spares op, for man kunde jo tænke sig — det vil ganske vist ikke kunne tænkes under et fortsat demokratisk Styre, men hvis vi fik en konservativ Regering, vilde det kunne tænkes —, at man gennem en Aarrække fik en saadan Balance i Statens Finanser, at man var i Stand til at afholde ret store Udgifter til den Slags Anlæg, det kunde f. Eks. løbe op til 20—30 Mill. Kr.; og saa kunde det derefter hænde, at der kom en anden Finansminister, som saa vilde benytte dette opsparede Beløb til at optage et Statslaan.

Det var et ikke helt urigtigt Billede, Finansministeren brugte. Han hentede det fra et ikke mindst under et saa langvarigt Møde meget taltalende Omraade, han hentede det fra Madam Mangors Kogebog og sagde: „Man tager“. Ja, men der staar ogsaa i Madam Mangors Kogebog: „Det samme paa en anden Maade“, og det samme paa en anden Maade er det, Finansministeren har villet naa, nemlig Statslaan paa en anden Maade. Han har villet skaffe sig paa en anden Maade Laan, Midler,

som han vil bruge til noget andet end Jernbaneanlæg, og det er det, jeg mener er udenfor Lovens Forudsætninger. Den højtærede Finansminister sagde, at Placeringen af disse Obligationer jo var et rent praktisk Spørgsmaal, og vilde dermed afvæbne min Indvending om, at disse Obligationer vilde virke meget uheldigt paa vort i Forvejen saa trykkede Obligationsmarked. Men det maa dog være Finansministerens Mening, at de 12 Millioner skal i Løbet af Finansaaret ud og sælges. Det maa være hans Mening, ellers kan han vanskeligt faa fat i Pengene.

Jeg skal dernæst vende mig til den højtærede Justitsminister i Anledning af den af ham fremsatte Redegørelse for den Tilbageholdelse af en Forbedringshusfange, der har fundet Sted. Det er i og for sig noget vanskeligt med saa kort Varsel at skulle drøfte et Spørgsmaal af den Art. Naar jeg alligevel har ment at burde gøre det og burde gøre det til Trods for, at Tiden er saa fremskreden, er det, fordi jeg frygter for, at det, med den Stilling, jeg nu en Gang indtager, vilde kunne synes noget mærkeligt, om jeg ganske undlod at sige noget om dette Spørgsmaal, naar det nu en Gang er rejst her. Jeg vil da først sige, at de Bemærkninger, jeg fremsætter, jo fremsættes med meget kort Varsel og derfor ikke kan have den forbindelse Karakter, som en Udtalelse kan have, naar man har faaet Tid til grundigt at gennemløbe et Spørgsmaal som dette. Og dernæst tror jeg, at man fra alle Sider kan være enig om at takke Justitsministeren, fordi han har rejst dette Spørgsmaal her, og takke ham for den varme Interesse, han har vist for at værne Børnene mod en halvgal Forbryder — saaledes maa man vel kunne karakterisere denne Person. Det tror jeg, man fra alle Sider vil takke Justitsministeren for.

Men efter at have sagt dette maa jeg bestemt vende mig mod en enkelt Udtalelse af Justitsministeren, som i øvrigt allerede det ærede Medlem Hr. Rode har fremdraget, nemlig den, at de Folk, som nu drager Berettigelsen i Tvivl, optræder paa denne Persons Vegne. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Rode i, at saadan har Justitsministeren ikke Lov til at sige til de Folk, som diskuterer Berettigelsen til at foretage dette Skridt. Der er ingen, der ønsker at tage denne Person i Forsvar, men der er vel Folk, som, uanset at det drejer sig om en Person, overfor hvem en Indgriben er i saa høj Grad ønskeligt som her, dog mener det nødvendigt